

Matrimoni d'interessos

PSOE i CDS han formalitzat un acord programàtic a l'Ajuntament de Castelló per als pròxims 3 anys. De tan anunciat que ha estat no hi ha hagut espai per a la sorpresa ni per a la crítica, tan sols per a la ironia.

Albert Vicent

Socialistes i centristes han firmat un acord programàtic a l'Ajuntament de Castelló pel que resta de legislatura, tot un matrimoni polític entre l'alcalde Daniel Gozalbo (PSPV-PSOE) i el portaveu del CDS, Hipòlit Beltran.

La història d'aquest festeig ha estat exemplar. Tots dos es van atacar com corresponia en les darreres eleccions municipals; es van fer ganyotes i mostres evidents de complicitat durant el primer any de vida municipal, amb la corresponent enveja d'Alianza Popular, que en aquesta passió té el paper de nòvia abandonada; i, finalment, han caigut l'un en braços de l'altre més per necessitat que per convicció.

L'actual repartiment d'escons a la corporació castellanenca —12 el PSOE, 10 AP, 5 CDS i 1 UPV— ha fet que les propostes socialistes estigueren pendents de les decisions dels centristes, que en més d'una ocasió s'han aliat amb l'oposició per demostrar que es deixaven voler. Un primer any de legislatura marcat per la inestabilitat i els rumors que centristes i aliancistes podrien forçar la temuda moció de censura. Amb tot i això, Hipòlit Beltran i els seus regidors s'han sabut comportar i Daniel Gozalbo no ha tingut massa problemes.

Ara ha estat l'hora de pagar el preu. El CDS ha reclamat més protagonisme i més pes polític en el repartiment del pastís nupcial municipal i el PSOE no ha tingut més remei que cedir part del dot si volia assegurar a Daniel Gozalbo al capdavant de l'alcaldia.

L'acord programàtic s'ha fet públic en un ple extraordinari, amb els vots favorables dels grups implicats i l'absència d'AP i UPV. Socialistes i centristes van fer públiques les seues intencions per a la resta de legislatura, reflectint els objectius en un total de 32 punts distribuïts en 5 blocs: foment de la participació ciutadana, obertura de la ciutat, solucions als grans problemes urbanístics, política fiscal i política comunitària. No hi ha cap novetat en un document que AP ha qualificat de pamflet d'intencions i UPV, per boca

d'Antoni Porcar, posava en dubte afirmant que «el millor predictor de la conducta futura és la conducta passada». Els aliancistes troben a faltar dades que comprometen cada promesa i els nacionalistes es queixen de la falta d'iniciatives culturals.

Fruit d'aquest casament és l'exclusió de la Comissió de Govern del regidor d'UPV i l'ascens d'Hipòlit Beltran que, a més d'ocupar la primera tinença d'alcaldia, queda com a responsable de la comissió d'urbanisme, una de les més vistoses políticament parlant.

I com si d'una boda es tractara, tots van entrar en el joc teatral. Daniel Gozalbo, que assegura que amb l'acord la vida municipal i la institució guanyen en estabilitat, va ironitzar que «després d'un any de relacions el més natural era que hi haguera boda, però no de penal». El portaveu aliancista, José Luis

Gimeno, va qualificar la nova situació de «matrimoni per conveniència» alhora que postil·lava que «per fi es normalitza una relació d'amagat que ha durat 16 mesos». La guinda del pastís nupcial la posava Hipòlit Beltran recordant que «en la legislació vigent es contempla el divorci».

Si bé els nòvios no han marxat a Mallorca de lluna de mel, l'acord sí, que ha deixat clars alguns punts. AP queda aïllada com a oposició sense esperances en els tres pròxims anys, mentre que a UPV li queden les opcions de continuar encapçalant totes les protestes que apareguen a la ciutat o esmenar la conducta per tornar a l'equip de govern després d'un velat oferiment llançat per Daniel Gozalbo. Per la seua part, el PSOE ja pot respirar tranquil, malgrat haver perdut parcel·les de poder municipal, i el CDS haurà de demostrar que és capaç de fer alguna cosa més que ser obscur objecte del desig. I una última conseqüència, AP i CDS estan més lluny que mai, tot i definir-se els primers com a centre-dreta i els segons com a centre-esquerra. A partir d'ara Gozalbo i Beltran semblen ser *Dos homes i un destí* després d'haver interpretat durant un any *Nòvio a la vista*. □

L'AUDIÈNCIA TERRITORIAL DE VALÈNCIA DESESTIMA LA QUERELLA D'ANTONIO FERNÁNDEZ VALENZUELA

EL TEMPS, una altra vegada absolt

L'article «Valenzuela, l'amo d'Alacant» del nostre redactor Ismael López finalment ha estat objecte de sobreseïment. Una resolució amb la qual tota la premsa ha guanyat el dret a continuar construint informació i llibertat.

M. S.

El més de març de 1986 i en el número 90 d'aquest setmanari un article titulat «Valenzuela, l'amo d'Alacant» provocava una dura reacció en l'aparell institucional del PSOE. Un mes després, destacava en la portada: «Lerma, Garcia Miralles i Valenzuela, possible querella contra EL TEMPS». Les referències al president de la Diputació d'Alacant «presumptament implicat en diferents irregularitats», segons comentàvem en l'editorial, i «de les quals, només aquest setmanari n'ha donat notícia», afegíem valentament, anunciaven ja un avís d'intolerància i una ofensiva jurídica.

Així, aristotèlicament, de la potèn-

cia es passava a l'acte, i al costat d'un enconat setge que eliminava pàgines i pàgines de publicitat institucional en aquesta publicació, la citació davant dels jutges no es deixava esperar. En editorial, novament, EL TEMPS era contundent: «seran els tribunals els que tinguen l'última paraula».

El 16 de febrer d'enguany, el sumari 82/87, seguit pel presumpte delictes de calúmnies i injúries contra el nostre redactor Ismael López Belda, era conclòs pel jutge instructor i quedava a disposició de la sala número 16 de l'Audiència Territorial de València. Les actuacions havien quedat en mans d'aquesta sala ja que, per part del magistrat instructor, s'havia dictat conclusió sense processament, «donant-se trasllat al ministeri fiscal i a l'acusació particular». Al ministeri fiscal perquè es va interessar sobre el sobreseïment de la causa i a l'acusació particular perquè l'acte de conclusió fóra revocat.

La sentència de l'audiència, «està en el cas de denegar el processament que la part querellant interessa», diu la resolució emessa el passat 9 de setembre, i exposa que, «en definitiva, la querrel·la per calúnnia es basa en meres especulacions tretes d'una suspicax interpretació de l'article en qüestió, que en cap cas pot fonamentar el delictes de calúnnia». Igualment, els jutges rebutgen el probable delictes d'injúries, i «d'acord amb el dret, denega el processament sol·licitat», ja que «si bé és objecte d'imputació penal un treball periodístic publicat en una revista i escrit en l'àmbit de la llibertat d'expressió i la llibertat d'informació», la finalitat del seu context no era una altra que la de censurar la gestió i l'escassa transparència econòmica amb què, segons s'extrau de l'article, el querellant ha procedit primer, com a regidor de l'Ajuntament d'Alacant, i, després, com a president de l'Excelentíssima Diputació». La sentència recorda també «el règim de responsabilitats a què estan sotmeses les persones que exerceixen una funció pública», fent-se «lícita la crítica de la seua actuació i la censura de la manera com desenvolupen la gestió dels assumptes que, per raó del seu càrrec, els estan encomanats». Com a conclusió, el tribunal dictamina que «no hi ha motiu per a dictar l'acte de processament sol·licitat per la representació d'Antonio Fernández Valenzuela», i es decreta «el sobreseïment lliure de la causa per no ser els fets constitutius de delictes». Amb aquesta resolució, tota la premsa ha guanyat avui el dret a continuar construint informació i llibertat. □

LIBERALS I 'COLOMINS' CORRENTS D'ERC

Alguns noms de l'esquerra

Hortalà, Prujà, Colom, Carod, Pueyo, Alay, Vicens..., la llista encara es podria allargar amb algun altre nom, no gaire més. Són els responsables d'ERC, un partit amb més de tres mil militants i amb un deute que sobrepassa els dos-cents milions.

J. M. Pasqual

Esquerra Republicana de Catalunya va demostrar el 29 de maig passat, data de les eleccions autonòmiques catalanes, que és un partit difícil de fer desaparèixer del mapa. Heribert Barrera no només havia estat cridat a encapçalar la candidatura republicana en favor de Joan Hortalà, sinó que havia refusat en canvi, que el grup parlamentari d'ERC augmentés de cinc a sis di-

là a l'Executiu d'ERC, i després n'era apartat i passava a la comissió de conflictes. Barrera negava el suport a Hortalà i, aquest, oblidava la promesa pública de fer president d'ERC a qui l'havia precedit en la secretaria general. El triangle de l'Esquerra va arribar a aparèixer esquarterat en una portada de l'Avui.

Però en el moment actual, Hortalà s'ha consolidat en el seu liderat a l'Esquerra, si bé, a diferència d'allò que

ERC: un partit difícil de fer desaparèixer del mapa.

putats. Feia poc més d'un any que Hortalà era el secretari general i que noms com el de Josep-Lluís Carod i Àngel Colom s'havien acostat al partit.

Entre el XVI Congrés —febrer del 87— i les eleccions —maig del 88— l'Esquerra va viure uns mesos conflictius. Enric Arderiu, Carles Anguela i altres militants i càrrecs de confiança de l'etapa d'Hortalà al departament d'Indústria i Energia marxaven del partit o fitxaven per Convergència. Francesc Vicens era cridat per Horta-

l'Esquerra d'avui un partit essencialment viu, que ha recobrat la il·lusió, que no aspira només a conservar-se i que es va convertint en la gran esperança —en cercles nacionalistes— de l'esquerra a Catalunya, sempre que cap dels seus dirigents més carismàtics no es despenyi en personalismes excessius. Si es vol fer una repassada a les famílies d'ERC es pot comprovar que no